

پایه گذاران جنایت کربلا و ظلم به اهل البيت عليهم السلام

- قَالَ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ لِلْمُفَضَّلِ: لَا كَيَوْمٍ مُحْتَنِنًا بِكَرْبَلَا، وَإِنْ كَانَ كَيَوْمِ السَّقِيفَةِ وَإِحْرَاقِ الْبَابِ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَفَاطِمَةَ وَالحُسَيْنِ وَزَيْنَبَ وَأُمِّ كَلْثُومٍ وَفِضَّةَ وَقَتْلِ مُحَسِّنٍ بِالرَّفْسَةِ لِأَعْظَمُ وَأَمْرٌ، لَأَنَّهُ أَصْلُ يَوْمِ الْفِرَاشِ.^۱
حضرت صادق علیه السلام به مفضل فرمودند: روزی مانند روز مصیبت ما در کربلا نیست، هرچند روز سقیفه و آتش زدن در خانه بر امیرالمؤمنین، و فاطمه، و حسن، و حسین، و زینب، و ام کلثوم علیهم السلام، و فضه، و کشتن محسن با ضربه ی پا بر سینه، بزرگ تر و تلخ تر است، زیرا آن روز، روز بستر سازی برای مصیبت کربلا بود.
- عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: وَاللَّهِ مَا أُسِّسَتْ مِنْ بَلِيَّةٍ وَلَا قَضِيَّةٍ تَجْرِي عَلَيْنَا أَهْلَ الْبَيْتِ إِلَّا هُمَا أَسَسَا أَوْلَاهَا، فَعَلَيْهِمَا لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ.^۲
حضرت باقر علیه السلام فرمودند: به خدا قسم، اندوه و مصیبتی پایه گذاری نشده است و حکمی علیه ما اهل بیت جاری نشده است، مگر آن که آن دو نفر، بنیان آن را گذاشتند، پس لعنت خدا، فرشتگان و مردم بر آن دو باد.
- عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَكْرٍ الْأَرْجَانِيِّ قَالَ: صَحِبْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي طَرِيقِ مَكَّةَ مِنَ الْمَدِينَةِ فَتَزَلْنَا مَنْزِلًا يُقَالُ لَهُ عُسْفَانُ، ثُمَّ مَرَرْنَا بِجَبَلٍ أَسْوَدَ عَنْ يَسَارِ الطَّرِيقِ مُحِشٍ، قَالَ: هَذَا جَبَلٌ يُقَالُ لَهُ الْكَمْدُ، وَهُوَ عَلَى وَادٍ مِنْ أَوْدِيَةِ جَهَنَّمَ، وَفِيهِ قَتْلَةُ أَبِي الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ ... مَا مَرَرْتُ بِهَذَا الْجَبَلِ فِي سَفَرِي فَوَقَفْتُ بِهِ إِلَّا رَأَيْتُهُمَا يَسْتَغِيثَانِ إِلَيَّ، وَإِنِّي لَأَنْظُرُ إِلَى قَتْلَةِ أَبِي فَأَقُولُ لَهُمَا: هَؤُلَاءِ إِنَّمَا فَعَلُوا مَا أُسِّسْتُمَا.^۳

^۱ - الهداية الكبرى، ص ۴۱۷

^۲ - الكافي، ج ۸، ص ۲۴۵/بحار الأنوار، ج ۳۰، ص ۲۶۹ به نقل از کافی

^۳ - بحار الأنوار، ج ۶، ص ۲۸۸ به نقل از کامل الزیارات/کامل الزیارات، ص ۳۲۶-۳۲۷

عبدالله اَرَجَّانی گفت: با حضرت صادق علیه السلام از مکه به مدینه می رفتیم که به محلی رسیدیم که به آن عُسْفان می گفتند. سپس از کوهی سیاه و وحشتناک عبور کردیم. حضرت فرمودند: به این کوه، کَمَد گفته می شود. این کوه در کنار وادی از وادی های جهنم است. در آن وادی، قاتلین پدرم حسین بن علیّ علیهما السلام نگاه داشته شده اند. من هرگاه در سفرهایم از کنار این کوه می گذرم، آن دو نفر را می بینم که به من استغاثه و التماس می کنند. پس من به قاتلین پدرم نگاه می کنم و به آن دو می گویم: **آنها پدرم را کشتند به خاطر آنچه شما پایه آن را گذاشتید.**

- قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي يَوْمِ عَاشُورَاءَ: إِلَهِي إِنَّكَ تَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقْتُلُونَ رَجُلًا لَيْسَ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ ابْنُ نَبِيٍّ غَيْرُهُ ... فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَى الْجَرْحِ فَلَمَّا امْتَلَأَتْ رَمَى بِهِ إِلَى السَّمَاءِ ... ثُمَّ وَضَعَ يَدَهُ ثَانِيًا فَلَمَّا امْتَلَأَتْ لَطَخَ بِهَا رَأْسَهُ وَلِحْيَتَهُ، وَقَالَ: هَكَذَا أَكُونُ حَتَّى أَلْقَى جَدِّي رَسُولَ اللَّهِ وَ أَنَا مَخْضُوبٌ بِدَمِي وَأَقُولُ: **يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَتَلَنِي فُلَانٌ وَ فُلَانٌ**.^۴

حسین بن علی علیهما السلام در روز عاشورا فرمودند: بارالها، تو می دانی که آنان کسی را می کشند که فرزند پیامبری جز او روی زمین نیست، پس دستشان را بر جراحاتشان نهادند و وقتی پر از خون شد به سوی آسمان ریختند. سپس بار دیگر دستانش را پر از خون کردند و سر و محاسن خویش را خونی کردند و فرمودند: با این هیئت و خون آلود، جدّ خود، رسول خدا صلی الله علیه و آله را ملاقات می کنم و به ایشان عرض خواهم کرد: **ای رسول خدا، فلانی و فلانی مرا کشتند.**

- مرحوم علامه حلّی در نهج الحقّ از تاریخ بلاذری نقل می کند:
- لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَتَبَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ إِلَى يَزِيدَ بْنِ مُعَاوِيَةَ: «أَمَّا بَعْدُ فَقَدْ عَظُمَتِ الرَّزِيَّةُ وَ جَلَّتِ الْمُصِيبَةُ وَ حَدَّثَ فِي الْإِسْلَامِ حَدَثٌ عَظِيمٌ وَ لَا يَوْمَ كَيَوْمِ الْحُسَيْنِ» فَكَتَبَ إِلَيْهِ يَزِيدُ: «أَمَّا بَعْدُ يَا أَحْمَقُ فَإِنَّا جِئْنَا إِلَى بُيُوتٍ مُنْجَدَةٍ وَ

^۴ - بحار الأنوار، ج ۴۵، ص ۵۳ به نقل از لهوف

فُرْشٍ مُّمَهَّدَةٍ وَوَسَائِدٍ مُنْضَدَةٍ، فَقَاتَلْنَا عَنْهَا، فَإِنْ يَكُنِ الْحَقُّ لَنَا فَعَنْ حَقِّنَا قَاتَلْنَا، وَإِنْ كَانَ الْحَقُّ لَغَيْرِنَا فَابُوكَ أَوَّلُ مَنْ سَنَّ
هَذَا وَابْتَزَّ وَاسْتَأْثَرَ بِالْحَقِّ عَلَى أَهْلِهِ»^۵

وقتی حسین بن علی علیهما السلام به شهادت رسیدند، عبدالله بن عمر به یزید بن معاویه نامه ای نوشت و در آن نامه گفت: «پیشامدی عظیم و مصیبتی مهم، و حادثه ای بزرگ در اسلام اتفاق افتاده است و هیچ روزی مثل روز حسین نخواهد بود». یزید نیز در پاسخ عبدالله چنین نوشت: «ای احمق، ما به خانه هایی آراسته با فرش های آماده و بالش های فراوان وارد شده ایم. ما برای این موارد جنگیدیم. اگر اینها حق ما باشند که برای حق خود دفاع کرده ایم و اگر حق دیگران باشد که پدرت، اول کسی بود که این سنت را بنا کرد، حق را با نیرنگ گرفت، و حق را از صاحب آن غصب کرد».

• مرحوم علامه مجلسی در بحارالانوار می نویسد:

وَلَنِعْمَ مَا قِيلَ: «مَا قُتِلَ الْحُسَيْنُ إِلَّا فِي يَوْمِ السَّقِيفَةِ»، فَلَعَنَهُ اللَّهُ عَلَى مَنْ أَسَسَ أَسَاسَ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ عَلَى أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ.^۶

چه خوب گفته ای است که: «حسین بن علی علیهما السلام کشته نشد مگر در روز سقیفه»، پس لعنت خدا بر کسی باد که بستر ظلم و جور بر اهل بیت نبی صلوات الله عليهم اجمعین را پایه گذاری کرد.

اللَّهُمَّ الْعَنْ أَوَّلَ ظَالِمٍ ظَلَمَ حَقَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَآخِرَ تَابِعٍ لَهُ عَلَى ذَلِكَ،
اللَّهُمَّ الْعَنْ الْعِصَابَةَ الَّتِي جَاهَدَتِ الْحُسَيْنَ، وَشَايَعَتْ وَبَايَعَتْ وَتَابَعَتْ
عَلَى قَتْلِهِ، اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ جَمِيعاً ...

^۵ - بحارالأنوار، ج ۴۵، ص ۳۲۸ به نقل از نهج الحق / نهج الحق، ص ۳۵۶/الطراف، ج ۱، ص ۲۴۷

^۶ - بحارالأنوار، ج ۴۵، ص ۳۲۸